

Arrest

nr. 184 288 van 23 maart 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 december 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 februari 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat X en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Tadzjiek en beschikt u over de Afghaanse nationaliteit. U bent geboren en getogen in de stad Kabul en ging er naar de middelbare school. Uw vader werkte in het verleden als politiemann maar zes of zeven jaar geleden begon hij te werken als zelfstandige. Hij heeft zijn eigen winkel waar hij bouwmaterialen verkoopt. Uw moeder werkt als lerares. Tijdens de ramadan maand van vorig jaar kwam uw oudste broer M.(...) 's avonds niet thuis. Uw broer werd ontvoerd en er werd losgeld gevraagd. Achteraf vernam u van uw vader dat hij reeds voor de ontvoering een dreigbrief had gekregen van de taliban. Uiteindelijk besliste uw vader om u naar het buitenland te sturen. Uw tweelingbroer G.(...) M.(...) bleef in Kabul omdat uw vader over onvoldoende financiële middelen beschikte om jullie beiden naar Europa te laten reizen. U vertrok ongeveer een maand na de verdwijning

van uw broer, nog steeds in de ramadan maand van vorig jaar. Op 1 september 2015 diende u in België een asielaanvraag in. Na uw vertrek verhuisde uw familie naar een andere wijk van Kabul uit schrik voor de ontvoerders van uw broer. Uw moeder bleef gedurende drie of vier maanden thuis maar nu werkt ze opnieuw als lerares. Uw vader baat nog steeds zijn winkel uit. Bijkomend haalde u aan dat uw zus M.(...)H.(...) in België woont en over de Belgische nationaliteit beschikt. Ze kwam naar hier op basis van een huwelijk. Ter staving van uw verklaringen legde u volgende documenten voor: een kopie van de taskara van uw vader, een kopie van de taskara van uw moeder, een schoolattest, twee dreigbrieven van het Islamitisch Emiraat van Ghazni, een brief van uw vader waarin hij jullie problemen uiteenzet met in bijlage de bevestiging van zijn verklaringen door de gemeente Kabul en een familielid die werkt als lerares, een door u geschreven brief waarin u het vooral hebt over de algemene situatie in Afghanistan en migratie in het algemeen, enkele facebookartikels over ontvoeringen en incidenten in Afghanistan, een kopie van de Belgische identiteitskaart van uw zus en een enveloppe.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u uiterst vage en inconsistente verklaringen aflegde over de kidnapping van uw broer. Op de vraag of uw vader uw broer ging zoeken toen hij niet thuiskwam antwoordde u dat uw vader vroeger politieman was en zei dat men 24 uur moet wachten vooraleer de overheid te contacteren. U voegde toe dat hij vrienden en kennissen opbelde, zonder resultaat (CGVS, p. 8). Of uw vader uiteindelijk de autoriteiten op de hoogte bracht van de verdwijning van uw broer wist u echter niet te zeggen. U zou het hem gevraagd hebben maar hij zou gezegd hebben dat het uw zaken niet waren, hetgeen toch wel bevreemdend is (CGVS, p. 8). De kidnapping van uw broer was voor uw vader immers de reden om u het land uit te sturen. Aanvankelijk verklaarde u dat er losgeld werd gevraagd voor de vrijlating van uw broer maar dat uw vader niet zoveel kon betalen. Toen u daarna nog eens gevraagd werd of u wist waarom uw broer werd ontvoerd repliceerde u dat mensen worden gekidnapt voor geld. Toen u daarop werd gevraagd of u zeker was dat uw broer voor losgeld werd gekidnapt antwoordde u dat u zeker was dat het voor geld was omdat de zoon van jullie zakenpartner vijf of zes maanden voordien werd ontvoerd en vrijgelaten nadat er losgeld werd betaald (CGVS, p. 8 en 9). Door wie de zoon van uw zakenpartner ontvoerd was wist u echter niet en op de vraag wie uw broer ontvoerde moest u eveneens het antwoord schuldig blijven (CGVS, p. 8 en 9). Op de DVZ verklaarde u echter dat u in de brief van uw vader gelezen had dat er 100.000 dollar losgeld was geëist (DVZ Vragenlijst, vraag 5). Dat u dit laatste niet spontaan vermeldde op het CGVS stemt tot nadenken. Op het CGVS verklaarde u tevens dat uw broer overleden is (CGVS, p. 3). Daarnaast vermeldde u dat de ouders in een brief gericht aan uw vader geschreven hadden dat uw broer gedood werd (CGVS, p. 8). Toen u echter gevraagd werd of u zeker bent dat uw broer gedood werd antwoordde u ik weet het niet en voegde u toe dat uw vader vertelde dat ze hem doodden (CGVS, p. 10). Toen u daarna nogmaals werd gevraagd of het in de brief werd vermeld of dat de ouders het op een andere manier hadden gecommuniceerd antwoordde u ik weet het niet (CGVS, p. 10). Op de DVZ beweerde u dan weer dat uw broer werd doodgeschoten en dat dit geschreven stond in een brief gericht aan uw vader, hetgeen in het licht van bovenstaande zeer bevreemdend is (Fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling). In geen van beide brieven wordt er echter melding gemaakt van de dood van uw broer, meer nog, zijn naam wordt er niet eens in vermeld (zie stuk vier en vijf in het administratief dossier). In geen van beide brieven staat iets geschreven over een ontvoering of losgeld. In de brieven wordt uw vader beschuldigd van samenwerking met de buitenlanders en wordt hij aangemaand om samen te werken met de mujaheddin, iets waar u geen enkele melding van maakte. In de schriftelijke verklaring die opgesteld werd door uw vader staat dan weer geschreven dat hij twee dreigtelefoontjes kreeg. In het tweede telefoontje vroeg men 100.000 dollar losgeld.

Toen u zelf gevraagd werd naar de inhoud van de eerste dreigbrief bleek dat u hier niets over kon vertellen. U bevestigde nochtans dat u de brief wel had gelezen toen u deze in België ontving maar u zou zich de inhoud niet meer herinneren. Dit argument overtuigt echter niet. Uw jeugdige leeftijd kan deze onwetendheid evenmin verschonen. U beschikte immers over de brief en gaf zelf toe dat u deze inderdaad hebt gelezen (CGVS, p. 9). U stelde in dit verband tevens dat uw vader reeds voor de ontvoering een dreigbrief had gekregen van de taliban maar dat hij u dat pas achteraf vertelde. Gevraagd of uw vader enige veiligheidsmaatregelen nam nadat hij deze dreigbrief had ontvangen moest u weer het antwoord schuldig blijven. U verklaarde voorts dat uw familie na de ontvoering nog een

tweede dreigbrief had gekregen. Of ze deze tweede brief ontvingen voor of na uw vertrek naar het buitenland wist u echter niet te zeggen. Wanneer ze de eerste brief kregen wist u evenmin (CGVS, p. 9). Of er daarna nog dreigbrieven werden gestuurd kon u niet zeggen. Hoewel u nog steeds contact hebt met uw familie in Kabul zou u hier helemaal niet naar gevraagd hebben (CGVS, p. 9). Zelfs van een zeventienjarige kan echter verwacht worden dat hij meer weet over de verdwijning van zijn eigen broer en de bedreigingen die werden geuit ten aanzien van zijn familie, zeker gezien uw familie de drastische beslissing nam om u helemaal alleen naar Europa te sturen.

Daarnaast dient er op gewezen te worden dat het allerm minst geloofwaardig is dat uw vader u naar het buitenland stuurde omdat hij vreesde voor uw leven terwijl uw tweelingbroer en de rest van uw gezin nog steeds probleemloos in Kabul verblijven (CGVS, p. 11 en 12). Gevraagd of uw familie na uw vertrek nog problemen kende antwoordde u immers ontkennend. U voegde wel toe dat ze verhuisd zijn naar een andere wijk in de stad Kabul en dat ze zich verbergen. Deze uitleg kan echter allerm minst overtuigen, integendeel. Uw vader werkt immers nog altijd in zijn handelszaak en ook uw moeder zou na een pauze van drie of vier maanden haar beroepsactiviteiten opnieuw hebben hervat. Of uw tweelingbroer nog steeds naar school gaat wist u niet eens te zeggen (CGVS, p. 11).

De door u voorgelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen, integendeel. Uw nationaliteit, uw herkomst uit Kabul, schoolloopbaan, uw identiteitsgegevens en deze van uw familieleden (zoals bevestigd in de kopieën van de taskara's van uw ouders, de identiteitskaart van uw zus en het door u voorgelegde schoolattest) staan immers niet ter discussie. Voor het overige dient opgemerkt te worden dat uit de op het CGVS aanwezige informatie blijkt dat de betrouwbaarheid van Afg haanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verspreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel Afg haanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afg haanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afg haanse documenten hebben daarom een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afg haanse asielzoeker of bij het ondersteunen van het asielrelaas. De handgeschreven verklaringen van u en uw vader kunnen tevens niet beschouwd worden als objectieve bron. De inhoud van de verklaring van uw vader is bovendien niet geheel consistent met uw verklaringen. Bevreemdend is ook dat uw vader schrijft dat hij jullie woning verkocht om uw reis te betalen maar daar dan aan toevoegt dat u niet weet hoe de reis bekostigd werd. De dreigbrieven werden hierboven reeds besproken. Bovendien zijn deze afkomstig van het Islamitisch Emiraat Ghazni terwijl uit uw verklaringen blijkt dat u en uw gezin steeds in de stad Kabul hebben gewoond en uw broer in de stad Kabul zou ontvoerd zijn, hetgeen de bewijswaarde ervan nog verder ondermijnt (CGVS, p. 3 en 8). De facebookartikels over incidenten in Afghanistan hebben tot slot geen betrekking op u persoonlijk.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan de ontvoering van uw broer en de daaruit voortvloeiende problemen, zodat u ter zake de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afg haanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afg haanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afg haan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening

houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, en het feit dat uw ouders nog steeds in de stad Kabul wonen en werken, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van november 2016) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen “high profile” doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers slechts uitzonderlijk het doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van

willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van *“de algemene rechtsbeginselen der zorgvuldigheid (onder meer het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel)”* en van de materiële motiveringsplicht.

In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en van *“de algemene rechtsbeginselen der zorgvuldigheid (onder meer het redelijkheidsbeginsel)”*.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutive kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

“Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een gegronde vrees

voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u uiterst vage en inconsistente verklaringen aflegde over de kidnapping van uw broer. Op de vraag of uw vader uw broer ging zoeken toen hij niet thuiskwam antwoordde u dat uw vader vroeger politieman was en zei dat men 24 uur moet wachten vooraleer de overheid te contacteren. U voegde toe dat hij vrienden en kennissen opbelde, zonder resultaat (CGVS, p. 8). Of uw vader uiteindelijk de autoriteiten op de hoogte bracht van de verdwijning van uw broer wist u echter niet te zeggen. U zou het hem gevraagd hebben maar hij zou gezegd hebben dat het uw zaken niet waren, hetgeen toch wel bevreemdend is (CGVS, p. 8). De kidnapping van uw broer was voor uw vader immers de reden om u het land uit te sturen. Aanvankelijk verklaarde u dat er losgeld werd gevraagd voor de vrijlating van uw broer maar dat uw vader niet zoveel kon betalen. Toen u daarna nog eens gevraagd werd of u wist waarom uw broer werd ontvoerd repliceerde u dat mensen worden gekidnapt voor geld. Toen u daarop werd gevraagd of u zeker was dat uw broer voor losgeld werd gekidnapt antwoordde u dat u zeker was dat het voor geld was omdat de zoon van jullie zakenpartner vijf of zes maanden voordien werd ontvoerd en vrijgelaten nadat er losgeld werd betaald (CGVS, p. 8 en 9). Door wie de zoon van uw zakenpartner ontvoerd was wist u echter niet en op de vraag wie uw broer ontvoerde moest u eveneens het antwoord schuldig blijven (CGVS, p. 8 en 9). Op de DVZ verklaarde u echter dat u in de brief van uw vader gelezen had dat er 100.000 dollar losgeld was geëist (DVZ Vragenlijst, vraag 5). Dat u dit laatste niet spontaan vermeldde op het CGVS stemt tot nadenken. Op het CGVS verklaarde u tevens dat uw broer overleden is (CGVS, p. 3). Daarnaast vermeldde u dat de ouders in een brief gericht aan uw vader geschreven hadden dat uw broer gedood werd (CGVS, p. 8). Toen u echter gevraagd werd of u zeker bent dat uw broer gedood werd antwoordde u ik weet het niet en voegde u toe dat uw vader vertelde dat ze hem doodden (CGVS, p. 10). Toen u daarna nogmaals werd gevraagd of het in de brief werd vermeld of dat de ouders het op een andere manier hadden gecommuniceerd antwoordde u ik weet het niet (CGVS, p. 10). (...) In geen van beide brieven wordt er echter melding gemaakt van de dood van uw broer, meer nog, zijn naam wordt er niet eens in vermeld (zie stuk vier en vijf in het administratief dossier). In geen van beide brieven staat iets geschreven over een ontvoering of losgeld. In de brieven wordt uw vader beschuldigd van samenwerking met de buitenlanders en wordt hij aangemaand om samen te werken met de mujaheddin, iets waar u geen enkele melding van maakte. In de schriftelijke verklaring die opgesteld werd door uw vader staat dan weer geschreven dat hij twee dreigtelefoontjes kreeg. In het tweede telefoontje vroeg men 100.000 dollar losgeld.

Toen u zelf gevraagd werd naar de inhoud van de eerste dreigbrief bleek dat u hier niets over kon vertellen. U bevestigde nochtans dat u de brief wel had gelezen toen u deze in België ontving maar u zou zich de inhoud niet meer herinneren. Dit argument overtuigt echter niet. Uw jeugdige leeftijd kan deze onwetendheid evenmin verschonen. U beschikte immers over de brief en gaf zelf toe dat u deze inderdaad hebt gelezen (CGVS, p. 9). U stelde in dit verband tevens dat uw vader reeds voor de ontvoering een dreigbrief had gekregen van de taliban maar dat hij u dat pas achteraf vertelde. Gevraagd of uw vader enige veiligheidsmaatregelen nam nadat hij deze dreigbrief had ontvangen moest u weer het antwoord schuldig blijven. U verklaarde voorts dat uw familie na de ontvoering nog een tweede dreigbrief had gekregen. Of ze deze tweede brief ontvingen voor of na uw vertrek naar het buitenland wist u echter niet te zeggen. Wanneer ze de eerste brief kregen wist u evenmin (CGVS, p. 9). Of er daarna nog dreigbrieven werden gestuurd kon u niet zeggen. Hoewel u nog steeds contact hebt met uw familie in Kabul zou u hier helemaal niet naar gevraagd hebben (CGVS, p. 9). Zelfs van een zeventienjarige kan echter verwacht worden dat hij meer weet over de verdwijning van zijn eigen broer en de bedreigingen die werden geuit ten aanzien van zijn familie, zeker gezien uw familie de drastische beslissing nam om u helemaal alleen naar Europa te sturen.

Daarnaast dient er op gewezen te worden dat het allerm minst geloofwaardig is dat uw vader u naar het buitenland stuurde omdat hij vreesde voor uw leven terwijl uw tweelingbroer en de rest van uw gezin nog steeds probleemloos in Kabul verblijven (CGVS, p. 11 en 12). Gevraagd of uw familie na uw vertrek nog problemen kende antwoordde u immers ontkennend. U voegde wel toe dat ze verhuisd zijn naar een andere wijk in de stad Kabul en dat ze zich verbergen. Deze uitleg kan echter allerm minst overtuigen, integendeel. Uw vader werkt immers nog altijd in zijn handelszaak en ook uw moeder zou na een pauze van drie of vier maanden haar beroepsactiviteiten opnieuw hebben hervat. Of uw tweelingbroer nog steeds naar school gaat wist u niet eens te zeggen (CGVS, p. 11).

De door u voorgelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen, integendeel. Uw nationaliteit, uw herkomst uit Kabul, schoolloopbaan, uw identiteitsgegevens en deze

van uw familieleden (zoals bevestigd in de kopieën van de taskara's van uw ouders, de identiteitskaart van uw zus en het door u voorgelegde schoolattest) staan immers niet ter discussie. Voor het overige dient opgemerkt te worden dat uit de op het CGVS aanwezige informatie blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verspreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van het asielrelaas. De handgeschreven verklaringen van u en uw vader kunnen tevens niet beschouwd worden als objectieve bron. De inhoud van de verklaring van uw vader is bovendien niet geheel consistent met uw verklaringen. Bevreemdend is ook dat uw vader schrijft dat hij jullie woning verkocht om uw reis te betalen maar daar dan aan toevoegt dat u niet weet hoe de reis bekostigd werd. De dreigbrieven werden hierboven reeds besproken. Bovendien zijn deze afkomstig van het Islamitisch Emiraat Ghazni terwijl uit uw verklaringen blijkt dat u en uw gezin steeds in de stad Kabul hebben gewoond en uw broer in de stad Kabul zou ontvoerd zijn, hetgeen de bewijswaarde ervan nog verder ondermijnt (CGVS, p. 3 en 8). De facebookartikels over incidenten in Afghanistan hebben tot slot geen betrekking op u persoonlijk.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan de ontvoering van uw broer en de daaruit voortvloeiende problemen, zodat u ter zake de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend."

Voormelde vaststellingen zijn pertinent, deugdelijk, vinden allen steun in het administratief dossier en worden door de Raad overgenomen.

Het betoog dat verzoekers vader op de hoogte was van de gebruikelijke procedure in geval van een persoonsverdwijning aangezien hij zelf politieagent is geweest, alles regelde en dit niet meedeelde aan de overige kinderen is niet bij machte om verzoekers onwetendheid dienaangaande te verschonen. De kidnapping van verzoekers broer was immers de reden voor verzoekers vader om verzoeker het land uit te sturen. Het argument dat de ouderen niet praten met de jongeren over dergelijke problemen kan dan ook niet volstaan om verzoekers onwetendheid met betrekking tot de kidnapping van zijn broer te verklaren. Dit maakt wel degelijk de kern uit van verzoekers asielrelaas, waardoor van verzoeker kan worden verwacht dat hij hiervan op de hoogte is minstens zich hiervan op de hoogte laat stellen.

Verzoeker verklaarde op de Dienst Vreemdelingenzaken dat de kidnappers honderdduizend dollar losgeld eisten (stuk 15, Vragenlijst, punt 3.5). Op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen antwoordde verzoeker op de vraag of hij wist waarom zijn broer gekidnapt werd "*mensen worden gekidnapt voor geld*" (stuk 5, gehoorverslag, p. 8). Wanneer vervolgens gevraagd wordt of hij zeker wist dat zijn broer voor geld werd gekidnapt antwoordde verzoeker slechts dat hij zeker was dat het voor geld was en koppelde hij hier onmiddellijk het voorbeeld van de zoon van een zakenpartner die eveneens gekidnapt werd en losgeld werd gevraagd (stuk 5, gehoorverslag, p. 8). Indien verzoekers broer daadwerkelijk werd gekidnapt en er losgeld werd gevraagd kon wel degelijk worden verwacht dat verzoeker het bedrag van het losgeld in zijn antwoord op de voormelde vraag zou vermelden en niet louter verwijzen naar een geval waarbij iemand anders werd gekidnapt voor losgeld.

Het betoog dat verzoeker veel informatie pas veel later heeft ontvangen via de dreigbrieven, de geschreven verklaring van zijn vader en diens mededelingen biedt geen enkele verklaring voor de vaststelling dat verzoeker geen idee had van de inhoud van de eerste dreigbrief niettegenstaande hij wel verklaarde deze zelf te hebben gelezen.

Daarnaast is het geheel niet aannemelijk dat verzoeker niet wist of zijn familie de tweede dreigbrief voor of na zijn vertrek naar het buitenland had ontvangen en of zijn familie nog andere dreigbrieven had ontvangen te meer hij verklaarde nog steeds contact te hebben met zijn familie in Kabul en hiernaar niet te hebben gevraagd. Zelfs van een zeventienjarige kan verwacht worden dat hij meer weet over de verdwijning van zijn eigen broer en de bedreigingen die werden geuit ten aanzien van zijn familie, zeker gezien verzoekers familie de drastische beslissing nam om hem helemaal alleen naar Europa te sturen.

Het argument dat de verwerende partij verzoeker had moeten horen in zoverre zij van oordeel was dat verzoekers verklaringen op bepaalde punten vaag bleven, kan niet overtuigen. Het is aan de verzoekende partij die door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk dient te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten,

vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Dat er bij aanvang van het gehoor werd gesteld dat er zeker al een deel van het gehoor zou worden gedaan doet geen afbreuk aan de gedane vaststellingen.

Artikel 6, § 1 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bepaalt dat de commissaris-generaal of zijn gemachtigde de asielzoeker minstens eenmaal oproept voor gehoor. Verzoeker brengt geen enkele rechtsregel bij die voorschrijft dat in een dergelijk geval een bijkomend gehoor dient plaats te hebben.

Waar verzoeker aangeeft dat zijn gezin zich verbergt en dat ze angst hebben dat verzoekers broer en zus zullen worden gekidnapt weerlegt de gedane vaststelling niet. Aangezien verzoekers vader en moeder nog steeds op dezelfde plaats werken, is het voor eventuele ontvoerders eenvoudig om te weten te komen waar de kinderen zich bevinden. Dat de kinderen zich verbergen doet hier geen enkele afbreuk aan. Aangezien verzoekers ouders nog steeds op dezelfde plaats werken en zich op die manier blootstellen aan het risico en er tot op heden nog steeds geen incident is gebeurd, maakt dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers asielrelaas.

Bij de aanvullende nota die verzoeker ter terechtzitting neerlegt werd een verklaring van verzoekers vader met beëdigde vertaling en enveloppe gevoegd. De verklaring van zijn vader en de bevestiging ervan door de dorpsoudsten heeft een gesolliciteerd en subjectief karakter en werd opgesteld ten behoeve van verzoeker in het kader van zijn asielaanvraag waardoor het objectieve bewijswaarde ontbeert. De enveloppe kan geen ander licht werpen op de gedane vaststellingen.

Gelet op wat voorafgaat kan verzoeker niet volhouden dat *in casu* aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet zou zijn voldaan. Derhalve kan verzoeker niet het voordeel van de twijfel worden gegund.

2.5. Verzoeker maakt, gelet op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, de provincie Kabul, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie in Afghanistan (EASO Country of Origin Information Report “*Afghanistan – Security Situation*” van november 2016), opgenomen in het administratief dossier, blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen “high profile” doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk

dat Afghaanse burgers slechts uitzonderlijk het doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viserende opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van 'open combat' of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Er bestaat voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Door louter naar de voormelde informatie te verwijzen en hieruit te citeren kan verzoeker niet aantonen dat er actueel voor burgers in de hoofdstad Kabul een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bestaat.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.6. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig maart tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF